

Prolog

Hur det var på riktigt och hur hon sedan mindes det – kanske var det två väsensskilda saker, som när två syskon har helt olika bilder av sin gemensamma uppväxt.

Hon skulle fundera mycket på det under månaderna som följde på den natten, eller morgonen, om man ska hårdra det, för klockan måste ha varit mellan fem och sex. Mörkret fortfarande tungt och kompakt mot stugans fönster. Laikas håriga rygg som tryckte sig mot henne i rummets varmfuktiga lugn. Ett svagt knäppande ljud från elementet under det dragiga fönstret.

Hon skulle tänka på det, gå igenom varje minnesbild – de var alldeles för få – och vrida och vända på dem i huvudet som en Rubiks kub.

Vad var det hon hade sett, hört, känt?

Dörren hade öppnats mitt i drömmen, och drömmen hade tonat bort – först blivit suddig i kanterna för att därefter lösas upp och försvinna, som en huvudvärkstablett i ett glas vatten. Sedan var handen där på hennes axel, kramade lätt. Laika vred på sig, frustade till. Sekunden senare började svansen slå mot täcket. Därefter kände hon snarare än såg hur Ellas ansikte närmade sig i mörkret. Ett andetag mot hennes kind, en doft av tandkräm och någonting annat, någonting lite fruktigt.

Apelsinjuice, Ella älskade apelsinjuice.

Efter det kom kyssen, en fjäderlätt beröring mot hennes kind. Och orden:

– Jag är snart tillbaka, lillan.

Det var så hon mindes det, men var det så det hade gått till?

Och om det faktiskt var det, varför hade Ella inte kommit tillbaka? Varför hade dagarna, veckorna och månaderna gått? Varför hade våren kommit och sedan beredvilligt stigit åt sidan när sommaren knackade på dörren? Varför hade höstmörkret tillåtits sänka sig över de väldiga skogarna som omgav Storforsa som om ingenting hade hänt? Varför var familjer ute och plockade svamp? Varför såg folk på Mello och åt ostbågar och spelade bandy och jagade och lagade hemgjord sushi och spelade dataspel och gick på gym?

Varför varför varför

Hur var det möjligt att livet bara gick vidare när Ella inte längre var där? Hur kunde folk, mamma, polisen, Gud i himmelen, tillåta att hon försvann, bara sådär?

Egentligen spelade det ingen roll vad som inträffat den där novembermorgonen – i vilken ordning händelserna hade skett eller om hon kanske hört fel när Ella viskade till henne.

Egentligen fanns det bara en fråga, ett enda till synes olösligt mysterium: Vad hade hänt med Ella och var fanns hon nu?

Ett år hade gått, ett år utan att någon hade hittat henne.

Ett år av hopp och förtvivlan och tomhet. Ett år av känslor med tänder, med klor, som krefsade och gnagde och bet.

I huset i Storforsa stod rummet orört, i skolan plockade vaktmästaren ner collaget som suttit på väggen utanför matsalen – det med stora bilder på Ella och med små gosedjur och handskrivna hälsningar fästa ovanpå som flugor i ett jättelikt spindelnät.

Journalisterna hade för länge sedan lämnat samhället, artiklarna om försvinnandet kom allt glesare. Folk pratade fortfarande om det fruktansvärda, det gjorde de. Men ibland hände det att det gick dagar eller till och med veckor utan att Ellas namn nämndes på sportbaren nere i samhället.

Och sedan blev det alltså november igen.

Allt skedde på nytt, allt upprepade sig.

Trots att. Fastän. Som om inte.

Efter veckor av oavbrutet regnande svämmade Ljusnan över; de som bodde i närheten kämpade för att skydda sina hem från vattenmassorna. Höstmörkret – det som inte skulle lätta förrän tidigast om ett halvår – hade sänkt sig över Hälsingeskogarna. Storforsborna pratade om de sakerna: om översvämningen, om mörkret.

De talade om mörkret utan att veta att det snart var ett annat mörker som skulle vara på allas läppar.

Myra

När Carl Schön kommer in i klassrummet och höjer handen till en hälsning blir alla tysta. Inte bara för att han är vår svenskalärare och vi egentligen ska ha matte, utan också för att han är sjukt snygg.

Håret är mörkblont, lite rufsigt, som om han just har vaknat. Han är klädd i jeans och en rutig flanellskjorta med uppkavlade ärmarna. Runt handlederna är läderarmband knutna – några har pärlor i starka färger, från andra dinglar små silveramuletter. En tatuering tittar fram under den ena skjortärmen, det går inte att se vad den föreställer, men det ser ut som en draksvans eller kanske en orm. Antagligen gömmer sig resten av djuret under tyget, kryper upp längs armen. Huden har fortfarande en solbrun nyans, kanske från resan han gjorde med teatergruppen till Spanien i augusti. Den som Ella skulle ha åkt med på, eftersom hon fortfarande var med i gruppen, trots att hon hade börjat i gymnasiet.

Det sticker till någonstans i höjd med naveln när jag tänker på henne, ett litet hugg av sorg och saknad som försvinner lika snabbt som det kom. Och jag vet inte riktigt vad som är värst, att sakna henne så att det gör ont eller att jag kan gå runt och känna mig hur normal som helst i flera timmar, eller till och med dagar.

Vilket svek, liksom.

Jag tittar på Carl igen, han har börjat knappa på datorn på katedern.

Ella brukade säga att alla snygga killar är medvetna om sitt värde. Och att det också innebär att de oftast är rövhål, eftersom de inte behöver anstränga sig för att få vad de vill. De behöver bara existera för att folk ska börja smöra för dem. De är som ett stort berg på

en slätt, eller en sjö mitt i en stenöken. Folk bara står där och typ beundrar dem, utan att de egentligen behöver prestera något.

Men nu är Carl faktiskt inte någon idiot, han är en sådan lärare som verkligen lyssnar, en som man på riktigt kan komma till och prata med om man behöver.

Inte för att jag skulle göra det, men Ella gjorde det. Hon berättade att han hjälpte henne flera gånger. Sa att om han inte hade varit så gammal så hade hon säkert blivit kär i honom direkt.

Carl sträcker på sig, ser mot fönstret – jag skymtar en rynka i pannan.

Klockan är tre och utanför har det redan börjat skymma. Himlen är blygrå, små hårda regndroppar smattrar mot rutan.

Det har regnat oavbrutet i nästan två veckor nu och för var dag stiger vattnet i Ljusnan, äter sig obevekligt inåt land. Framför stugorna längs älven har de boende byggt små murar av sandsäckar, men många har ändå tvingats evakuera sina hus. I gångtunneln intill äldreboendet Svalan står vattnet lårhögt och bryggorna vid småbåtshamnen är helt dränkta.

– Det blir ingen matte i dag, säger Carl. Carina har översvämning i källaren, hon försöker väl ... tja ... rädda sitt hus, antar jag.

Ett uppsluppet mummel sprider sig i salen.

Carina, vår mattelärare, är schyst, och ingen vill att hennes hus ska bli dränkt. Men ingen tycker heller att matte är särskilt kul. Och det här är sista lektionen för i dag. Har vi tur får vi dra hem nu.

– Så, jag tänkte sätta på en film, fortsätter Carl. Om Thor Heyerdahl. Vet ni vem han var?

Det blir tyst i salen, några suckar hörs.

Carls blick vandrar över rummet och stannar på mig.

– Myra, vet du vem han var?

Jag vet inte varför han gör sådär, varför han alltid gör sådär. Det är ju inte som om jag vet mer än de andra i klassen om någonting. Ändå behandlar han mig som om jag vore värsta geniet.

Jag antar att det är för att det är synd om mig, eftersom jag är Ellas lillasyster. Julia säger att jag borde dra det kortet ibland, det försvunna syrran-kortet. Hon tror att jag skulle ha nytta av det.

– Det var min farfar, säger jag. Han uppfann mulltoan och blev skittrik.

Spridda fnissningar hörs i rummet. En antydan till ett leende i Carls ansikte nu.

– Tack för att du upplyste oss om det, Myra, säger han. Och som vanligt får du pluspoäng för din fantasi. Men om vi skulle vara allvarliga en stund så var han faktiskt norrman och byggde en flotte som hette Kon-Tiki som seglade över Stilla havet 1947. Och. Han gjorde det för att bevisa att resan var möjlig att genomföra och att Polynesien befolkades av sydamerikaner.

Ingen säger någonting men Carl verkar inte bry sig. Han håller upp fjärrkontrollen och sätter på projektorn.

– Jag kommer tillbaka lite senare, fortsätter han och trycker i gång filmen.

På vägen ut släcker han ljusrören och ger oss tummen upp. Det ser ut som om han möter min blick.

Filmen är inte dålig. När eftertexterna rullar över duken ovanför katedern kommer jag på mig själv med att le.

Den där Heyerdahl gjorde en cool sak, och han gjorde den mot alla odds, för egentligen hade han varken pengar eller kunskap nog för att bygga en flotte och åka över Stilla havet. Men när han ändå gjorde det, upptäckte han en massa saker som han aldrig hade gjort annars. Som att flottan klarade mycket hårdare påfrestningar än man trott och att strömmarna förde den åt rätt håll, trots att alla trodde att de skulle nå land på helt fel ställe.

Jag sneglar på Julia som sitter bredvid mig. Det råttfärgade, spikraka håret hänger som en gardin framför det neråtböjda ansiktet. Blicken är fäst på mobilen i handen. Runt halsen hänger läderremmen med stenen som hon alltid bär. Fast om man kallar den

för en sten blir hon sur, eftersom det är en kristall. Stenen, eller kristallen, är fäst i ett nät av guldtrådar, det påminner om en fotboll i en nätkasse.

– Vad gjorde du i helgen? viskar jag till henne.

– Var på cruising i Bollnäs med Fadi, svarar hon utan att lyfta blicken från telefonen.

Julia är lite av ett ufo, men jag gillar henne. Om hon inte hade haft en kille i Bollnäs och hängt med honom hela tiden, hade vi nog träffats mer.

Kanske, för hon är som sagt ett ufo.

Men det är inte så konstigt, med tanke på att hennes föräldrar är ännu större ufon. Tänk jätte-mega-ufon från Stockholm som hela tiden tjarar om hur underbart allting är i Hälsingland – hur vackert och rent och säkert och lugnt det är. För att inte tala om Naturen! Hur klarade de sig ens utan den när de bodde mitt i Stockholm? Hur klarar sig *någon* utan älven? Utan skogen?

De får det att låta som om granar är någonting livsnödvändigt, typ som syre eller vatten. Som om de skulle falla döda ner om någon körde dem till Gävle eller Uppsala och lämpade av dem på stan.

Julia och hennes familj flyttade hit från Stockholm för ett par år sedan för att pappan skulle bygga en serverhall. Hennes mamma är kristallterapeut och tror på änglar. När jag träffade henne första gången tog hon mig i handen, la huvudet på sned, kisade och sa:

– Din aura är väldigt mörk, hjärtat. Du bär på nånting svårt som du måste lägga bakom dig.

Jag sa ingenting men jag tänkte förstås att hon var störd och tyckte skitsynd om Julia.

– Stadsbor, fnös August när jag berättade för honom om Julias föräldrar. Jag ger dem två år. Och nån serverhall tror jag inte att det blir.

August är vår närmaste granne. Han kan vara väldigt neggig, men jag misstänker ändå att han har rätt i det här fallet. Fast av helt andra

skäl – bygget av serverhallen är nämligen försenat på grund av att en utrotningshotad fågel bor precis där den ska stå, och Julias mamma har tydligen inte så många kunder som vill bli kristallhelade.

Mamma brukar säga att August är det närmaste en far som hon har haft. Hon säger att han har ett stort hjärta, fast han kan verka kärv och grinig.

Jag antar att hon har rätt, det är i alla fall sant att han bryr sig om oss. Han kommer ofta förbi för att titta till mamma, lämna lite ved eller en låda med hemlagade älgfärsbiffar. Och när jag inte pallar att vara hemma, hänger jag hos honom.

Ibland önskar jag att han hade varit min farfar eller morfar. Eller att jag åtminstone hade haft en, som Ella. Jag vet ju inte ens vem min farfar var, och vår morfar dog innan jag föddes. Han hette Ingvar och ville aldrig ha min mamma. Han vägrade att ens träffa henne, fast hon skrev en massa brev med teckningar, påklistrade bokmärken och pressade blommor.

En gång, när mamma var lika gammal som jag, det vill säga femton, åkte hon hem till Ingvars lägenhet i Sundsvall. Han öppnade dörren men slog igen den igen, mitt framför näsan på henne, så snart han förstod vem hon var. Mamma fortsatte att ringa på utan att någonting hände. Till slut sköt någon – Ingvar såklart, han var ett riktigt rövhål – ut en liten lapp genom springan under dörren. Mamma böjde sig ner, vek upp den och läste det ensamma ordet som var nerkragsat i blått bläck.

”GÅ”, stod det.

Och det var då mamma bestämde sig för att aldrig någonsin lita på en man.

Julia slutar skrolla på mobilen i samma stund som musiken tystnar och ger mig en snabb blick.

– Ska du med till Bollnäs i helgen? viskar hon.

Jag skakar på huvudet.

– Går inte, måste hjälpa mamma med en grej.

Det är en lögn, men jag vill inte säga till Julia att jag inte pallar att hänga med hennes kille och hans kompisar.

– Ses i kväll i stället? frågar jag.

– Kan inte, vi ska repetera Pygmalion i teatergruppen.

– Pygmalion? Konstigt namn.

– Det är grekiskt, säger hon, som om det förklarar någonting.

Men sedan verkar hon bestämma sig för att ett klargörande är på sin plats.

– Pygmalion var en kille som var kär i en skulptur, fortsätter hon och ger mig en överseende blick. Och en dag blev hon, skulpturen, alltså, levande. Men pjäsen handlar inte om det, den handlar om en gubbe som ska lära en ung tjej att bli typ väluppfostrad.

– Som en hund?

– Jag vet, suckar hon och skruvar lite på sig. Men det är just det som är grejen. Att vi ska försöka *visa* att det är stört.

Jag hummar, jag är inte jätteintresserad av teater. Inte så som Ella var.

Julias blick söker sig mot fönstret, ett tunt leende växer i hennes ansikte.

– Vet du vad jag gjorde i går?

Jag skakar på huvudet, hur skulle jag kunna veta det?

Hon fortsätter:

– När jag skulle hem från Bollnäs hittade jag inte busskortet. Så jag liftade.

– Seriöst?

– Mhm.

– Var du inte skiträdd?

Hon lägger ner mobilen, ser på mig och höjer ett av de smala, kolsvarta ögonbrynen. De är målade strax ovanför hennes egna, nästan osynliga, hårt pudrade bryn och får henne att se konstant förvånad ut.

– Nä, börjar hon. Men jag tror att man måste utgå ifrån att alla är psykfall. Att man måste vara beredd på allt.

Jag funderar. Ska just fråga henne någonting mer, men innan jag hinner öppna munnen hörs ljudet från sirener på avstånd.

Jag ser mot fönstret, anar blåljus genom det smala skogspartiet som skiljer skolan från stora vägen. Sekunden senare hörs plinget från en mobil som får ett sms, sedan plingar det på nytt i en annan del av rummet.

Ett dämpat sorl stiger i salen, någon tänder belysningen.

Julia för en slinga av det råttfärgade håret bakom örat och vänder sig om mot Peter och Musse som har börjat prata med varandra med blickarna fästa på Musses mobil. Peter sänker handen långsamt och placerar nyckeln till sin epa-traktor på bordet. Det är första gången jag ser honom lägga ifrån sig den – han är sjukt stolt över sin Volvo 240 som han fick när han fyllde sexton.

– Vad? frågar Julia och lyckas låta så uttråkad att jag för en sekund tror att de inte ska svara.

Peter och Musse ser på varandra. Musse skruvar på sig, ger mig en snabb blick.

– Eh, börjar han. Asså. Nån har hittat en döing i Mörkret.

Pirjo

Jag kliver över en vattenfylld fördjupning i marken och stiger upp på stegplattan i plast. Drar regnrocken tätare runt kroppen och kisar ut i skymningen.

Jag befinner mig i Mörkret, ett skogsområde mellan riksväg 83 och Storforsa samhälle. Runtomkring växer väldiga granar och tallar. Framför mig sluttar marken brant ner mot älven. Vattnet har stigit så mycket att själva stranden är helt dränkt. Delar av slänten har rasat och försvunnit ner i Ljusnan.

Mellan några av de kala stammarna ser jag älvens svarta vatten. Eller, egentligen syns det knappt i mörkret, det utgör bara en djupare svärta bortom trädens mörka siluetter. Ändå känner jag dess närvaro – den slår an en ton, skapar en vibration i bröstet, som om det väldiga vattendraget på något sätt är förbundet med mitt inre.

Jag sätter mig på huk, betraktar den leriga kroppen som är upplyst av en bärbar strålkastare på ben.

Jag är inte säker, men jag gissar att den blottades vid jordskredet.

Hon är kort, mycket kortare än jag. Kanske runt en och femtio, men det är förstås omöjligt att säga utan att mäta. Hon bär jeans och en midjekort jacka, den ser ut som en pälsjacka men jag skulle kunna ha fel – den är så smutsig att det inte går att vara säker. Kanske är det en fleece eller någon sorts stickad tröja med långa fibrer.

Håret är långt och täckt av lera och jord. Jag tror att hon är blond, var blond, för på några ställen där regnet har hunnit skölja bort en del av smutsen skymtar jag guldiga slingor. Ansiktet är delvis nedåt-

vänt, men jag kan se en del av den ena kinden – den ser urgröpt och missfärgad ut. Den lilla handen som sticker ut ur en av jackärmarna är så benig att den mest liknar en skeletthand. Kanske är den just det, kanske har hon legat här så länge att mjukvävnaden för länge sedan har brutits ner.

Men naglarna är långa och tuggummirosa.

Jag har varit med om det förr, att vi har hittat kroppar där i stort sett bara skelett och hår återstår men där kläder eller andra föremål varit i gott skick. Särskilt plast och kläder gjorda av syntetmaterial verkar kunna hålla sig i årtal utan att multna bort.

Jag reser mig upp, kisar mot den starka lampan intill fyndplatsen. Sedan nickar jag mot kriminalteknikerna som står en bit bort. Deras vita overaller har redan hunnit bli nersölade hela vägen upp till knäna.

De är två, Marina och Janis. Jag har träffat dem förr. Intill dem står ett par uniformerade poliser och pratar med varandra.

– Pirjo, är det okej om jag ...? börjar Marina och lyfter kameran lite.

– Visst, svarar jag, kliver ner från stegplattan och backar bort från kroppen.

Det blixtrar till när hon börjar fota och jag vänder mig instinktivt bort från ljuset.

Ny blix.

Skogen framför mig lysas upp och jag anar en gestalt mellan träden. När det blixtrar till på nytt ser jag att den har kommit närmare, liksom vuxit.

Kent.

Någoting fladdrar till i magtrakten, benen känns plötsligt matta på ett sätt som jag inte riktigt kan förklara.

Kent tillhör lokalpolisen och vi har inte setts på kanske ett halvår, inte sedan vi jobbade med Ella Stenbecks försvinnande. Visst har det hänt att vi har pratat i telefon, det dyker ju alltid upp saker som

man behöver bolla med kollegorna, även i kalla utredningar. Det kan vara tips från allmänheten, ny teknisk bevisning eller kanske ett misstänkt inlägg på Flashback.

Han kommer närmare, höjer handen och som vanligt slås jag av hur stor han är – inte bara lång, utan axelbred och med överarmar som limpor. Och så är det någonting yxigt med kroppen, någonting kantigt och grovt: som om han huggits ut ur ett stycke sten i stor hast.

Han för handen genom det mörka håret, möter min blick.

– Pirjo, säger han och nickar.

Jag nickar tillbaka.

Han är ingen särskilt vacker man, det är han inte. Det vilar en alldaglighet över de blå ögonen och de bleka kinderna där akneärren avtecknar sig som svarta prickar i ljuset från strålkastaren. Ändå är det någonting med honom som påverkar mig – jag känner hans närvaro fysiskt, på samma sätt som jag förnimmer älven.

När vi arbetade med Ella Stenbecks försvinnande representerade Kent ingripandeverksamheten i utredningsgruppen, eftersom alla var eniga om att vi behövde någon med lokalkännedom.

Då var han bara en kollega i mängden. Jag minns att jag tyckte att han var rejäl, på något sätt. Attraktiv men absolut inte snygg.

Sedan hände någonting, någonstans längs vägen ändrades förutsättningarna. Jag kan inte säga när det skedde, inte heller varför. Men en dag var han inte bara den där kollegan från Storforsa längre. Jag var övertygad om att vi hade något speciellt, att det bara var en tidsfråga innan vår kollegiala vänskap skulle övergå i någonting annat.

En gång var vi ute och drack öl efter jobbet, det var på hans initiativ. Det var trångt, vi satt tätt, tätt.

Hans hand vilade alldeles intill min, hela kvällen.

Det måste väl ha betytt något?

Men sedan, när vi stod utanför sportbaren och skulle säga hej då, just i det ögonblick då han skulle ha kunnat ge mig en kyss, dök en kollega upp och förtrollningen bröts.

En annan gång ringde han mig sent en kväll, sa att han hade haft en jobbig dag och bara ville höra min röst. Jag blev varm i hela bröstet, men i nästa sekund stormade Carlota in i mitt rum, skrek någonting om att jag tagit hennes mobil och jag var tvungen att lägga på.

Jag möter hans blick.

– Allt bra?

– Jovars, svarar han.

Och sekunden senare:

– Kom du just?

– För tio minuter sedan, säger jag och sneglar på hans uniformerade kollegor som fortfarande pratar med Janis. Var det ni som spärrade av?

Jag ser mot den blå-vita avspärrningstejpen som vajar i den svaga vinden.

– Det var vi. Just nu tror jag inte att vi kan göra så mycket mer. Tycker du att vi ska ringa rättsläkaren?

Jag skakar på huvudet.

– Hon har legat länge.

Han stryker bort några regndroppar ur pannan och nickar mot fyndplatsen.

– Så du har tittat?

– Jo.

– Vad tror du?

Jag skakar på huvudet.

– Inte en chans. Hon är alldeles för kort. Och håret, jag vet att det är smutsigt, men det stämmer bara inte. Det är för långt. Dessutom tror jag att hon är blond. Men vi får väl avvakta utlåtandet från den rättsmedicinska undersökningen.

Kent nickar, tar upp en snusdosa ur fickan och stoppar in en prilla.

– Kläderna stämmer inte heller, fyller han i.

Vi blir stående så en stund under tystnad. Regnet smattrar mot

min huva, jag hör bara brottstycken av kollegornas samtal bakom oss.

– Jag pratade med han, hundägaren som gjorde fyndet, säger Kent med blicken fäst på kriminalteknikerna som har börjat resa ett tält runt kroppen.

– Och?

Han rycker på axlarna.

– Hunden slet sig, fick väl korn på kroppen. Och när ägaren skulle fånga in den upptäckte han ...

Han nickar mot tältet.

– ... kroppen, avslutar jag hans mening. Sa han nånting mer?

– Hundägaren? Nej. Och som du sa, hon måste ju ha legat där länge. Det spelar ingen roll vad han såg eller inte såg i dag, eller i går, eller förra veckan.

Jag suckar lite, tar några steg åt sidan och sätter mig på en kullfallen trädstam.

– Mycket nu? frågar han och låter blicken vila på mig en sekund innan den glider bort mot tältet på nytt.

– Det är väl alltid mycket. Just nu är det mest narkotikarelaterat. Varenda unge kan ju köpa fentanyl på nätet och få det hemlevererat nästa dag.

Han hummar.

– Fick ni tag på han som ...

– Han som rymde? frågar jag.

Det är en känslig fråga för polisen, men knappast för mig personligen. När mannen som misstänktes vara hjärnan bakom den senaste tidens fentanylexplosion i Bollnäs skulle transporteras från platsen där han gripits till arresten, tilläts han besöka en toalett på en vägkrog. Och självklart flydde han genom ett vädringsfönster på baksidan av byggnaden.

Den nesliga händelsen fick ett långt och förnedrande efterspel i media, och mannen tros ha flytt till Turkiet.

– Vi fick inte tag på honom, säger jag. Och nu är alla chefer rädda för att vi ska ställa till med fler skandaler. Vilket gör att vi får jobba extra, eftersom vi måste dubbel- och trippelkolla varenda skitgrej.

Kent skrapar lite med skon i marken och nickar mot fyndplatsen. Tältet är på plats och Marina sitter på huk framför en av de stora väskorna de alltid släpar med sig.

– Har ni resurser för det här, då?

Jag tvekar lite innan jag svarar.

– Tveksamt. Jag skulle gissa att vi kommer att be Noa om biträde, som när Ella Stenbeck försvann.

Han ger mig en lång blick – han kom inte överdrivet bra överens med de två kollegorna från Noa, Nationella operativa avdelningen i Stockholm, som hjälpte oss med utredningen förra året.

Eller om vi hjälpte dem, det kanske var det som var problemet.

Vi står så en stund, i en tystnad som inte är helt bekväm.

– Annars då? börjar han. Hur mår Carlota?

– Hon mår fint, fyller fjorton till våren.

Han ler.

– Vi behöver fler tjejer i hennes åldersgrupp i Storforssa BK.

Jag skrattar lite, Kent är en av tränarna i ortens juniorlag i fotboll.

– Det är en bit att åka från Bollnäs, börjar jag. Och om jag ska vara ärlig så är Carlota inte särskilt sportig. Hon är mest intresserad av smink och kläder och sånt.

– Hon har väl ärvt det från dig, då.

– Eller hur? säger jag och tänker på mitt osminkade ansikte, mina slitna jeans och gummistövlarna jag köpte på rea förra året.

– Det går över, mumlar han.

– Det gör väl det.

– Gabriel är väldigt trotsig.

Jag skrattar.

– Det går nog också över.

Kent är ensamstående pappa till en nästan överkligt söt tvååring.

Han ler snett, sekunden senare mörknar hans ansikte. Ögonen smalnar och en rynka djupnar i pannan.

– Nu börjar det.

– Vad? frågar jag, vänder mig om och följer hans blick i riktning mot stora vägen.

Någon närmar sig, kryssar mellan vattenpölarne. När den nätta gestalten lösgör sig från skuggorna ser jag vem det är.

Myra Stenbeck.

– *Hel-ve-te*, mumlar han.

– Jag sköter det här, säger jag och börjar gå mot henne.

Jag hinner kanske tillryggalägga fem, tio meter innan jag står ansikte mot ansikte med Myra.

Testar av det mörka, axellånga håret sticker ut under den randiga mössan. Den omoderna täckjackan är så sliten att den vita stoppningen tittar ut genom hålen längs ärmarna och kragen. Hon har lindat in händerna i halsduken, antagligen har hon inga vantar med sig. Över axeln hänger en tygpåse med texten ”Kilafors – det är hit man kommer när man kommer hem”.

Det skulle kunna vara en sorglig syn, men det är det inte, för Myra utstrålar som vanligt obändig beslutsamhet, styrka och en rejäl portion kaxighet. Ryggen är rak, käkarna spända, blicken viker inte undan.

Jag vet så klart vad hon vill, vad hon tänker säga, redan innan hon öppnar munnen.

– Är det sant? frågar hon med den där märkligt tunna och ljusa rösten. Den som liksom inte rimmar med hennes självsäkerhet.

– Hej, Myra, svarar jag, för jag vet att jag inte kan, inte får kommentera kroppen som ligger i det vita tältet. För även om det står klart för oss att det inte är Ella Stenbeck vi har hittat så har ingen formell identifiering gjorts.

Steg närmar sig bakom mig, en kvist bryts och Myras ansikte vänds mot Kent i samma stund som han stannar intill mig.

– Hej, Myra, säger han. Jag är ledsen men du får inte vara här. Området är avspärrat.

– Jag bryr mig inte, säger hon och sträcker på sig lite mer, som om hon anstränger sig för att se längre ut än vad hon är.

Och sekunden senare:

– Är det Ella?

Kent ger mig en snabb blick.

– Du, börjar han. Vi kan inte uttala oss om det ännu. Men så snart som vi har –

Myra skakar häftigt på huvudet.

– Ni är fan helt jävla värdelösa, avbryter hon honom med en röst så spänd och spröd att det låter som om den ska brista. Ni bryr er ju inte ens om Ella längre. Ingen bryr sig längre. Ingen. Det är sinnessjukt, har alla bara gett upp, liksom?

Hon sjunker ihop lite, händerna lösgör sig från halsduken, faller tungt mot sidorna. Sedan böjer hon ner huvudet, ser på marken.

– Snälla, viskar hon.

Kent skruvar på sig, tittar på mig igen.

– Sorry, säger han.

Myra vänder sig om, börjar gå i riktning mot vägen med halsduken släpande i marken.

Jag börjar småspringa efter henne.

Jag har alltid känt en märklig samhörighet med Myra – kanske är det för att hennes mamma är uppenbart alkoholiserad, precis som både min mamma och mormor var innan spriten tog deras liv. För att hon påminner mig om hur det var att byta mammas nerkissade lakan. Hur det kändes att ständigt ljuga och att ha många kompisar men ingen riktig vän, eftersom jag höll alla på armlängds avstånd, både bokstavligt och bildligt. Och så påminner hon mig om skammen, förstås. Den jag efter alla år fortfarande inte riktigt förstår ursprunget till.

För säga vad man vill om mammas supande, men inte var det mitt fel.

Eller så har jag kanske bara dåligt samvete för att vi fortfarande inte har lyckats lösa hennes systers försvinnande. Jag vill ju helst inte tro att Myra har rätt i att vi är värdelösa, men utredningen har ju i vart fall inte lett till att Ella har återfunnits.

Jag tänker ofta på det där, på hur en sjuttonåring kunde gå upp i rök någonstans mellan Storforsa och Stockholm, utan att någon såg eller hörde någonting. Och jag tänker på Hanna Stenbeck, Ellas och Myras mamma.

Hur kunde hon gå vidare?

Om hon nu har gått vidare, jag är inte så säker på det.

Och vad är ens innebörden av det uttrycket i det här fallet? Skulle Hanna ha lämnat sitt försvunna barn bakom sig, accepterat förlusten och vänt blad? Skulle hon ha slutat att undra vad som hände? Släppt in glädjen i livet igen, samtidigt som vårsolen smälte bort det sista av snön.

Nej. Självklart inte.

Så länge Ellas försvinnande är ouppklarat finns ingen frid för familjen Stenbeck. Ingen har gått vidare, alla står och stampar på samma plats som de gjorde för ett år sedan.

Och det inkluderar Myra.

Jag hinner ifatt henne vid stigen som leder in till samhället.

– Vänta, säger jag och lägger en hand på hennes axel.

Hon fryser i steget men vänder sig inte om, ser inte på mig. Hennes rygg häver sig upp och ner under min hand.

– Jag får egentligen inte säga det här, fortsätter jag. Men jag fattar att du vill veta. Kroppen tillhör någon annan, Myra. Det är inte Ella.